Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

2 Ocak 2012
Sayı: 163

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Türk devleti bir kez daha Kürtleri katletti! Yeter artık! Devlet terörü bitsin!

Amerikan yönetiminden büyük reklamlarla alınan Heron denen insansız hava araçlarından gelen görüntülere dayanarak, Irak sınırına çok acele bir askeri saldırı yapıldı. Tam 45 dakika, aynı bölge savaş uçakları tarafından, güçlü bombalarla bombalandı. Sonuç, 50 lira kazanabilmek için Irak'tan kaçak mazot getirmeye çalışan, aralarında ilkokul öğrencilerinin de bulunduğu, çoğu 20 yaşın altında gençlerden oluşan 35 yoksul Kürt köylüsü öldürüldü. ABD, Irak'ta ve Afganistan'da sivilleri öldürdüğünde başkan güya protesto etmişti, sözde "yanlışlığı" şimdi aynı başbakan kendi vatandaşına, üstelik aynı yöntemle, aynı gerekçeyle yaptı!

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Şimdi siyasiler, sorumluları arayıp bulacaklarını ve cezalandıracaklarını söylüyorlar. Onlar, kimi hedef göstermek istiyorlarsa, belki savaş uçaklarını komuta eden bir askeri suçlu gösterip işin içinden çıkacaklar. Oysa sorumlu olanlar kendileridir.

Daha geçen hafta yeni bir "Demokrasi Paketi" açmaktan söz eden, "Kürtlere haklarını vereceğiz" diyen bakanlar, hükümet şimdi rezil oldular.

Son haftalarda, PKK militanlarına karşı çok başarılı operasyonlar düzenlediği iddia ediliyordu. Bunun sebebi olarak da, ordu, polis, MİT yani devletin silahlı güçleri arasında iyi bir işbirliği sağlanması gösteriliyordu. Bu katliamda da aynı yol izlendi. Heron'dan görüntüler gelince, il veya ilçe yönetimine, bölgedeki jandarma karakoluna haber verilmeden ya da onlardan bilgi alınmadan, doğrudan Ankara'da ve muhtemelen MİT'te askeri bombalama kararı alındı. Oysa bölgedeki yöneticilere sorulsa, onlar kaçakçılığı ve ne zaman gidilip gelindiğini elbette biliyorlar. Nitekim katliamdan kurtulan bir gencin anlattıkları, bu süreci doğruluyor.

Deniyor ki kaçakçılık yapanlar bu kadar kalabalık olmazdı. Bu ne anlatıyor? İşsizliğin ve yoksulluğun artışını. Köylülerin geçim kaynaklarının yok edildiğini. Canını tehlikeye atma pahasına 50 liraya muhtaç olanların arttığını. Tam bu katliamın ertesi günü başbakan, Ulusa Sesleniş konuşmasında, Türkiye'nin ne kadar büyük, ekonomik olarak ne kadar gelişmiş olduğunu anlattı. Bu büyüme, gelişme nerede? Kürt halkı, fabrikalarda, işyerlerinde çalışan emekçiler, büyümeden neden yararlanamıyor?

Belki de daha az sayıda insan katledilseydi, daha önce yapıldığı gibi "kaçakçı kılığına girmiş PKK'lılar" denecek, üstü örtülecekti. "Kürtlerin hakkını vermek" böyle oluyor!

Evet, bugün batı illerinde, askeri bombalama yok ama farklı türde baskı var. Asker, polis hakkını arayan, karşı çıkan emekçilere ve gençlere aynı amaçla, sindirmek için saldırıyor. Bugün yaşananlar, siyasilerin düzen için ne kadar kan dökebileceklerinin, ne kadar vahşileşebileceklerinin bir göstergesi. Bugün Kürtlere yönelen bu şiddet yarın hak almak için mücadele ederken kavgası sertleştiğinde, talepleri keskinleştiğinde, işçi sınıfına dönebilir.

İşçi mücadelelerine polisin, jandarmanın saldırması, mücadeleci işçilerin katledilmesi Türkiye'de geçmişte çok yaşandı. Yeniden yaşanabilir. Bu nedenle kime yönelirse yönelsin, hükümetlerin, onların da ötesinde devletin silahlı ve gizli kurumlarının saldırganlığına karşı çıkmalı ve mücadele etmeliyiz.

İşçi sınıfı olarak çıkarımız, askeri müdahalenin bitmesinde; asker ve polis devletinin sona ermesinde, Kürtlerin haklarına kavuşmasındadır. Bunu savunmak sadece Kürt kitleleriyle dayanışma için değil, ortak çıkar gereğidir. Çünkü bu açıdan Kürt halkının ve Türk işçi sınıfının çıkarı aynıdır.

Bunun da ötesinde bu düzene karşı çıkmak için kendi taleplerimizi, amaçlarımızı, hedeflerimizi yani bir programımızı oluşturmalı ve onu işçi sınıfına anlatmalı, işçi sınıfını ikna etmeli ve programımız etrafında örgütlenip mücadele etmeliyiz. (01.01.2012)

Sağlıkta dönüşüm yine emekçileri vurdu!

Hükümet, meclis yaz tatiline girmeden önce aldığı Kanun Hükmünde Kararname Çıkarma yetkisiyle geçtiğimiz ay gece yarısı 663 sayılı kararnameyi çıkardı. Ardından SGK'da değişiklik yapıldı. Bu kararnameye göre her ildeki tüm hastaneler, Kamu Hastane Birlikleri adı altında kâr amaçlı çalışan bir şirket bünyesine alınacak. İlk olarak Kayseri'de "Kamu Hastaneleri Birliği" yönetimine vergi dairesi eski başkanı atandı. Seçilen kişinin geçmişi, neyin önemseneceğini anlatıyor.

Sağlık meslek örgütleri ve sendikalar, sağlığın ticarileştirilmesinde ciddi bir adım olduğu için eylem yaptılar. 21 Aralık'ta sağlık ve eğitim emekçilerinin ağırlıkta olduğu protesto gösterileri yapıldı.

Türkiye'de özel sağlık sigortası kapsamı çok düşük olduğu için özel hastanelerde veya devlet hastanelerindeki sağlık hizmetlerinin parasını devlet ödüyor. Sağlık hizmetlerinde ve haklarında yapılan bazı iyileştirmeler ve başka nedenlerle sağlık bütçesi son yıllarda şişiyor. Oysa sağlıkta dönüşümün amacı, sağlık hizmetlerine bütçeden giden parayı kısmak.

Program, önce sağlık hizmetlerini daha doğrusu sağlık sektörünü genişletmeyi sonra kamu açısından daraltıp özel sektör açısından genişletmeyi öngörüyordu. İlk adım tamamlandı, sağlık sektörü büyüdü. Şimdi ikinci adım atıldı.

Bu kararname çıkmadan önce Sağlık Bakanlığı, ilaç şirketlerinden aldığı kanser, şeker gibi sürekli olan hastalıkların ilaçlarına yapılan masrafı kısmak için artık yüzde 40 iskonto istediğini açıkladı. İlaç şirketleri bunu kabul etmeyince sözde "çözüm" bulundu. Her reçete için 3 lira katılım payı, dördüncü ilaçtan sonrası için birer lira daha alınacak. Yani ilaç şirketlerinden alınamayan para hastanın cebinden alınacak. İşte "Sağlıkta Dönüşüm".

Sadece bu da değil, ücretsiz olan Aile Hekimi muayenelerinde de artık katılım payı alınacak. Özetçe hastalara şu söyleniyor: Nasıl olsa aynı parayı ödeyeceksiniz, özel hastanelere gidin!

Sağlıkta cepten ödeme artmaya devam edecek. Çünkü 1 Ocak'tan itibaren Yeşil Kart masrafları da SGK'ya dahil ediliyor. Yani SGK'nın harcaması artacak, dolayısıyla "katılım payı" denen cepten ödeme de artacak. Nitekim ilk katılım Yeşil Kart sahiplerine geldi.

Son çıkarılan kanunla 1 Ocak'tan itibaren 9,1 milyon yeşil kartlı, bir yıl içinde aşama aşama SGK bünyesine alınırken yeşil kart sahibi olan kişi sayısı azaltılıyor.

Her kart sahibinin bir kartı kullanım süresi yani vizesi var. Vize süresi dolan Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı bünyesindeki Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakıflarında yaptıracakları gelir testind aldıkları puana göre dört sınıfa ayrılıp durumları belirlenecek. Ailede kişi başı gelir asgari ücretin üçte birinden yani 279 liradan az olduğu tespit edilenlerin primleri devlet tarafından ödenecek, sağlık hizmetlerinden ücretsiz yararlanacaklar. Geliri asgari ücretin üçte biri ile asgari ücret arasında olanlar 33 lira, geliri asgari ücretle asgari ücretin iki katı arasında olanlar 100 lira, geliri asgari ücretin iki katının üzerinde olanlar da 200 lira prim ödeyerek sağlık hizmetlerinden yararlanabilecek.

Bu kanunun çıkışı bir gerçeği de ortaya koydu: 1 milyon 700 bin kişi yani her 40 kişiden birinin sağlık sigortası yok. Üstelik bu kişiler, gelir testi yaptırmazlarsa, ancak en üst pirimi ödeyip sağlık hizmetlerinden yararlanabilecek.

Sağlık sisteminin dönüştürülmesinde, sağlık emekçilerinin ve sağlık hizmetlerinden yararlananların çıkarları ve ihtiyaçları gözetilmiyor. Artık hastanelere gitmek, her türlü ilacı bulmak, son çıkan testleri yaptırmak, en modern tekniklerden yararlanmak mümkün. Bunlar bir ilerleme gibi gösteriliyor. Evet, bir ilerleme olsa bile birçoğunun, özellikle özel hastanelerde yapılanların, teşhis ve tedavi amaçlı olmayıp kazanç amaçlı olduğu herkesçe biliniyor.

İnsan sağlığının kazanç konusu yapılması, hükümetlerin bu sektörde kâr peşinde koşan ilaç ve hastane şirketlerinin çıkarlarına uygun düzenlemeler yapması kabul edilemez. (29.11.2011)

Patronlar ve siyasiler kendi çıkarlarının peşinde Emekçiler de kendi çıkarları için mücadele etmeli

Açıklanan resmi rakamlara göre Türkiye ekonomisi bu yıl boyunca ortalama olarak yüzde 8 civarında büyüdü. Büyüme oranı üretimin, ticaretin, hizmetlerin, bankacılık işlemlerinin ne kadar arttığını gösteriyor. Bu artış, bu işleri yapan işyerlerinin ve fabrikaların sahibi olan patronların birkaç kat daha fazla kâr ettiğini, ceplerinin ve kasalarının daha fazla para ile dolduğunu anlatıyor. Ancak bu büyümeyi sağlayan, patronlarının kasalarını dolduran işleri yapan emekçiler için durum aynı değil.

Geçtiğimiz hafta meclisten geçen 2012 bütçesinde iki milyon civarındaki memura, yedi milyon civarındaki emekliye yüzde 3+3 zam verildi. Asgari ücret ise altı ay için 40 lira arttı. Hükümet, ekonomik büyüme oranındaki refahı bunu sağlayan emekçileri hak görmüyor. Asgari ücret yoluyla da emekçilerin mücadele ile patronlarından daha yüksek artış almasının önüne engel oluyor.

Meclis koltuklarını dolduran utanmaz siyasetçiler, patronlara yaptıkları bu kıyak için kendilerini bir hediye ile kutladılar: Anayasa halkoylamasında kabul edilen memurların toplusözleşme yapma hakkı için çıkarılması gereken yasa 15 ayda çıkarılamadı ama kendileri için yasayı çarçabucak çıkardılar. Ortalama memur maaşı 1.500 lira, ortalama emekli aylığı 850 lira civarında, milletvekili maaş ve emekli aylığı, yüzde 60 arttırılarak 8 bin liraya çıkarıldı. Gelen tepkiler üzerine 6 milyara inse de kendilerine yaptıkları artışın oranı, büyümeyi de kâr artış oranlarını da solladı, geçti.

Her şeye fikir beyan eden, demokrasi meraklısı patronlar ağzını açmıyor. Çünkü onlar da hazırladıkları bütçe için ve son bir iki haftada çıkardıkları diğer kanunlar için meclisten çok memnunlar.

Patronların kıblesi Avrupa Birliği'nde günlük ortalama çalışma süresi 40 saat civarındayken Türkiye'de 50 saat civarında. Buna karşın ücretler üçte bir civarında. Her şeyi var eden emekçiler, 24 milyon çalışanın, 21 milyondan fazlasının iş güvencesi bile yok. Her an işini, gelirini kaybetme kaygısıyla çalışıyor. Her üç kişiden iki kişinin geçim sorunu olduğu borç veya taksit ödediği verilen rakamlar arasında. Nüfusun yüzde 43.8'lik kesim, evindeki sızdıran çatı, nemli duvarlar gibi sorunları ekonomik imkansızlıklardan dolayı çözemiyor. Patronların tüm bunları sağlayan sekiz yıllık iktidardan çok memnun olmaları bu gibi icraatlarından.

Patronların cepleri şiştiğinde kendilerini daha güçlü hissedip emekçilerin haklarını geriletiyorlar. Ekonomik kriz kapıya dayanıp kazançları biraz düştüğünde yine emekçilerin haklarını geriletmek için bahaneleri oluyor. Uzun yıllardır, hükümetler gelip gidiyor ama bu siyaset değişmiyor. AKP döneminin farkı, ekonomik kriz olmamasıydı. Ancak şimdi o da geliyor.

Önümüzdeki yıl büyümenin yavaşlayacağı, enflasyonun artacağı, daha az tüketilmesi gerektiği söyleniyor.

Emekçilerin ekonomi üzerinde hiçbir müdahalesine izin verilmiyor, hiçbir kararda, uygulamada fikirleri sorulmuyor, görüşleri dikkate alınmıyor. Ancak ekonominin krizinin faturası emekçilere kesiliyor, bedeli emekçileri ödettiriliyor. Böyle olmamalı. Kararları alanlar, onları teşvik eden, yönlendiren patronlar yaptıklarının bedelini ödemeli.

Türkiye'nin neredeyse her şehrinde yüz binlerce kamu çalışanı, kendilerine dayatılan, gittikçe kötüleştirilen, çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi için seslerini duyurmaya çalıştılar. Hükümetin tavrı onlara kulak vermek değil, soruşturma ile tehdit etmek oldu.

Emekçilerin haklarına sadece kamuda değil, daha büyük çapta özel sektörde de saldırılıyor. Bu nedenle patronları ve hükümeti geriletmek için tüm emekçilerin birlikte mücadelesi gerekiyor. (28.11.2011)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Mücadele umudu yeşeriyor

Mart ayı başından itibaren geçerli olacak 2012-2014 Toplu İş Sözleşme süreci için Çalışma Bakanlığı'ndan yetki henüz gelmedi. İşçiler, toplu sözleşmenin normal seyrinde devam edeceğini düşünüyorlar.

Yetki tespiti gelir gelmez sendika, son hafta işçilerle "yeni sözleşme taslağı" diye bir tartışma yapar. İşçilerin önerileri genellikle havada kalır. Böylelikle de sendika bildiğini okur. Ancak bu kez işçiler, bu alışıldık durumu değiştirmeye yönelik bir çaba içerisindeler. Tartışmalar, yeni sözleşmeden çok, bazı işçi arkadaşlarımızın mevcut temsilcilere karşı liste çıkaracakları söylentilerini öne çıkardı. Alt yapısını kendilerine göre tamamlayıp listeyi kendi çevrelerindeki, güvendikleri işçilere tartışmaya açtılar. Bu çerçevede iki toplantı yapıldı. Toplantıda bazen yeni sözleşme için ne yapılabileceği konuşulurken bazen de listede kimlerin olması veya olmaması gerektiği konuşuldu.

Genel olarak bu toplantıların düzenlenmesi ve tartışması önemli. Çünkü bundan önce böyle toplantılara katılanlar bilinçli, işçi sınıfı içerisinde mücadele deneyimi olan işçilerden oluşuyordu. Patronların ve sendika bürokratlarının yaptığı her türlü baskıyı göğüslemeye hazırdılar. Bu işçi arkadaşların oluşturduğu güven işçilerin arasında pekişti. Güven, birçok işçiye cesaret verdi. İşçiler arasında temsilcilik için aday olanlar arttı. Bu, sevindirici bir durum.

Önemli olan başka bir şey ise toplu iş sözleşmesinin eksikleri ve yapılması gereken öneriler rahatlıkla tartışılıyor. İşçiler, yeniden toplantı yapma gerekliliği duyuyorlar. Yani sendikanın yapmadığını, işçiler kendi aralarında bir araya gelerek yapıyorlar. Diğer taraftan kendilerini bağımsız hissettikleri için düşüncelerini açıklıyorlar. Umarız toplantılardaki bu tartışmalar sürekli olur, hem toplu iş sözleşmesini takip eder hem de yeni seçilenlerin denetim mekanizması olur. Böylece işçiler, sosyal haklarını koruyacak ve bunun mücadelesini vermiş olacaklar. (22.12.2011)

Gıda

Yıllık eğitim toplantısı yapıldı

Her yıl sayım nedeniyle üretime verilen arada yapılan İşçi Sağlığı ve Güvenliği Eğitimi bu yıl da yapıldı.

İşçi sağlığına ilişkin eğitimi, işyeri hekimi verdi. Üç yıl önce yapılan eğitimde işçiler söylenenlere yoğun olarak itiraz etmiş ve tartışmalar olmuştu. Ondan sonra işçilere hiç söz hakkı verilmiyor, eğitmen sadece kendisi konuşup geçiyor.

Bütün işçiler sendikanın eğitimini beklerken, sendikacılar bu yıl eğitim vermeyeceklerini açıkladılar. Sebep sendika eğitimcilerinin ve sendikanın programının uymamasıymış. Aslında böyle olmadığını biliyoruz. Geçen yılki eğitimde ve yıl içindeki toplantılarda, işçiler isteklerini ve eleştirilerini yoğun olarak ifade ettikleri için sendikacılar işyerine gelmiyor. İşçiler, böyle olduğunu biliyor ve söylüyorlar. Önceden talepte bulunmuyorduk, şimdi tam sıkıntımızı söylemeye başladık, artık gelmiyorlar, diyorlar.

Yeni yıl sayımı nedeniyle 4 gün çalışılmadı. Böylece bu günler, yasalara aykırı olarak senelik izinden kesildi. İşçiler, bu gaspa karşı da öfkeli. (Bir işçi)

Patronlar doymak bilmiyor

Bir haftadır işçi arkadaşları robot gibi her akşam saat ona kadar çalıştırdılar. Patron az işçiyle çok iş yaptırıyor. 500 hindi siparişi alınmış, hazırlanması, işlenmesi uzun zaman alıyor. Bunun yanında her zamanki iş devam etti, üç bin beş yüz kişilik yemek çıktı. Bu zaman içinde patronun işçiye karşı tutumu değişti, ricayla iş veriyorlardı.

Tüm bu yoğun çalışmada, her gün yemek yapmamıza rağmen taze yemek yiyemiyoruz. Müşteriden iade gelen yemeği, ertesi gün yiyoruz. Bu uygulamaya aramızda itiraz ediyoruz, tartışıyoruz ama buna alışanlar, normal karşılıyor. Hep yılbaşı böyle olduğunu söylüyorlar.

Uzun ve yoğun çalışmaya karşılık fazla mesai verilmiyor. Bazı işçilere 10 ile 50 lira arasında, değişen miktarda para veriliyor. Bu gözü doymayan patronlardan ancak birlik olursak hakkımızı alabiliriz. Tek başına hak aramak, haksızlığa karşı koymak bir hayaldir. Bunun için patronlar işçilerin birbirleriyle iyi geçinmesini, arkadaş olmasını, birlik olmasını istemez, korkarlar. Onun için bizim birlik olmamız lazım. (Bir işçi)

Değişen bir şey yok

AKP hükümeti önce yasa değişiklikleriyle kendi elini güçlendirdi. Bu nedenle yapılan bütün tutuklamalar siyasidir. Ancak kitlelere hakça bir iş yaptıklarını söylüyorlar. Ellerinden gelen bir şey olmadığını, yargıya karışamayacaklarını duyuruyorlar. Oysa bugün uygulanan yasaları yapan kendileridir.

Burjuva devletini korumakla görevli asker, polis ve bunların yanında mahkemeler var. Her dönem isimleri değiştirilerek çok yüce mahkemeler kurulur. Olağan mahkemelerin yanı sıra bir de hiç olağan olmayanları eklenir. Burjuva devleti olağandışı mahkemelere her zaman ihtiyaç duyar.

İstiklal mahkemeleri, devlet güvenlik mahkemeleri, şimdi de özel yetkili mahkemeler. İşlevleri aynı ama dönemin akışına göre isim alıyorlar. Cumhuriyetin ilanından sonra iç isyanlara karşı istiklal mahkemeleri kuruldu. Kürt halkının özgürlük taleplerine en ağır cezalar verilerek yüzlercesi idam edildi, binlercesi sürgüne gönderildi veya uzun süre hapis yattı.

Devlet güvenlik mahkemeleri, işçi sınıfının ekonomik ve sosyal hakları için mücadeleyi yükselttiği dönemde kuruldu. Binlerce işçi, devrimci, aydın işten atıldı, tutuklandı, idam edildi, işkence gördü. Sömürü düzeni, var olabilmek için uzun yıllar bu yolu kullandı.

Şimdi özel yetkili mahkemeler, AKP hükümetine muhalefet eden ve daha geniş olarak burjuva düzene karşı mücadele edenlerle Kürtlerin özgürleşmesi için mücadele edenleri bir potaya koyarak, uzun süreli tutuklama ve ağır cezalarla sindirme çabası var.

Özel yetkili mahkemeleri diğerlerinden ayıran, toplu tutuklamalar yapmasıdır. Yani bir bir uğraşacakları yerde toptan hallediyorlar.

Balyoz, Poyrazköy, Odatv, Ergenekon, İnternet andıcı, KCK, tüm bu toplu tutuklamalarda farklı amaçlar olsa bile özel yetkili mahkemeler keyfi davranıyor. Ceza hukukuna göre cezai bir durum olmamasına rağmen delillerin toplanması, soruşturmasının uzatılması, duruşmanın geciktirilmesi, dosyanın hazırlanması gibi gerekçeler, uzun süre hapis yatmak için yeterli oluyor. İçişleri bakanın söylediği gibi; resim yapmak, afiş asmak, şiir yazmak, makale yazmak, basın açıklaması yapmak, yürüyüş yapmak, hepsi terör suçu sayılıyor ve bu da mahkemeler için yeterli oluyor.

Kısacası üç taşın üstüne bir saç geçirip altına ateş yakılarak, saçta türlü pişiriliyor. Son KCK operasyonu adı altında, Kürt siyasetçiler hapse atıldı. Önce ana isim belirleniyor, sonra gövde ve dallar oluşturuluyor: Hukuk, internet, basın, belediye, maliye, şimdi sanat da eklenebilir, benzeri çeşitlemeler çoğaltılabilir. Ardından farklı tarihlerde toplu tutuklamalar başlıyor.

Son dönemde AKP iktidarı, Kürt gerillalara en ağır silahlarla saldırıyor. Buldukları yerde öldürüyorlar. Daha da ileri giderek köylüleri de öldürüp gözdağı veriliyor. Bir ara diyalog, temas vardı, şimdi kılıçlar çekildi. Bir yandan da stratejik hendek çalışmaları devam ediyor. Olan yoksul Kürtlere oluyor.

Mecliste, bütçe görüşmeleri sırasında başbakan yardımcısı Bülent Arınç yaptığı konuşmada “Kürtlerin haklarını vereceğiz” dedi. BDP meclis gurubundan alkış sesleri yükseldi. Oysa AKP’nin Kürt politikası önceki hükümetlerden farklı değil. Bunu herkes öğrendi ama BDP’liler daha öğrenemedi. “Demokratik Açılım” paketinin nelere mal olduğu ortada. Üstelik BDP’lilerin alkışladığı Arıç, şike yasasında olduğu gibi ettiği sözlerden ertesi gün çark etmekle ünlü.

Hala daha AKP’den beklentisi olan BDP yöneticileri, ezilen tüm yoksul Kürtlere iki kez saygısızlık yaptı. BDP’nin zigzagları yeni değil, AKP de biliyor ve buna göre tavır alıyor. Kürtlerin en doğal, demokratik taleplerine karşı baskı, tutuklama ve öldürme politikası devam ediyor. Uzun yıllardır süren bu politikanın özünde değişen bir şey yok.

Bu sömürü ve baskı düzenine karşı Kürt ve Türk emekçilerin birlikte mücadeleyi yükseltmesi gerekiyor. Aksi takdirde yeniden gündeme getirilen “Demokrasi Paketi” bir kez daha sonuçsuz bir beklenti yaratabilir. Bütün baskı ve katliamlara karşın Kürt halkı mücadele ediyor. Gerekli olan sınıfsal bir önderlik ve mücadelenin hazırlanmasıdır. (28.12.2011)

Uluslararası Gündem

Suriye

Devam eden baskıya rağmen muhalefet teslim olmuyor

Suriye'de baskı güçleri her gün, Esat karşıtı gösterilerde yeni kurbanlara yol açıyor. Muhalifler birçok şehirde örgütlenmeye devam ediyor.

Birleşmiş Milletlerin en üst düzey insan hakları yöneticisi, hükümet güçlerinin ve rejimin hizmetindeki paralı güçlerin, kitlesel gösterilerin başladığı marttan bu yana 5 binden fazla ölüme sebep olduğunu yazdı. Öldürülenler arasında 300'den fazla çocuk ve henüz ergenlik çağındaki gençler de var. Bununla birlikte 14 bin insan tutuklandı ve tutuklular sıklıkla dövüldü, işkenceye maruz kaldı. 12 bin insan da ülkeden kaçtı.

Beşar Esat rejimi artık Fransız hükümetinin gözünden düştü. Halbuki Esat, 2007'den bu yana, üç kez Paris'te Sarkozi'nin misafiri oldu ve hatta bir defasında 14 Temmuz 2008'de ulusal bayram gösterilerine Sarkozy'nin yanında katıldı. Fransa cumhurbaşkanı da aynı yılın Eylül'ünde, Şam'a iade ziyaretinde bulundu. Esat, Aralık 2010'da bir kez daha Paris'e davet edildi…

Sarkozy, Fransa'nın Suriye'de sömürgeci güç olduğu sömürgecilik zamanını hatırlatır bir biçimde Akdeniz Birliği oluşturmak için Esat'tan yardım alıyordu. O zamanlar Esat rejimi, diğer büyük güçlerin gözünde de Ortadoğu'daki istikrarın garantisi olarak görülüyordu. Hatta Suriye, İsrail-Arap ilişkilerinde Fransız diplomasisinin bir piyonu görevini görüyordu. Fransa ile Suriye arasında büyük projeler oluşturuldu: Bir metro hattı, Halep-Şam arasında bir demiryolu hattı, Şam'daki havaalanının yenilenmesi, birkaç düzine uçak ve en çok da Total'in çıkarlarını ilgilendiren iki petrol kuyusu…

Rejimin muhalifleri, çatışmaların çıktığı aylardan sonra da zayıflamadı. Hatta bazı bölgelerde, asker kaçaklarının katılımı ile daha da güçlendi. Esat'ın demokratikleşme izlenimi vermek için belediye seçimi düzenlemeye girişmesine rağmen muhalifler genel grevden, oturma eylemlerinden, gösterilerden ve esnafın dükkan kapatmasından söz ediyor. Şiddetli baskıya rağmen Suriyeli kitlelerin kararlılığı ve azmi Esat'ı devirebilir. Ancak Suriyeli kitleler, sahte dostlarına ama özellikle de Fransız hükümetine güvenmemelidir. LO (16.12.2011)

Irak

Amerikan birliklerinin geri çekilmesi

Dokuz yıllık savaştan ve işgalin ardından son Amerikan askeri birlikleri de 18 Aralık'ta Irak'ı terk etti. Ancak geri çekiliş sadece askeri. Çünkü Amerikalı diplomatları ve Amerikan vatandaşlarını korumak için 16 bin kişi elçilik binasında bırakıldı. Ek olarak Irak'ta özel şirketlere bağlı silahlı güçler geri çekilmedi.

Dünyanın en büyük gücü ve 48 ülkenin koalisyonunun savaştan çekilmesi ne sonuçlar getirdi? Aynı gün askerlerin önünde açıklama yapan Barak Obama Irak'a müdahalenin "olağanüstü bir başarı" olduğunu söyledi: "Arkamızda egemen, istikrarlı, özerk bir devlet ve halkı tarafından seçilmiş bir hükümet bıraktık." Bush tarafından başlatılan savaşı devam ettiren Amerikan başkanı Obama bu sözlerle kimi kandırabilir?

Irak'a müdahale her açıdan tam bir yıkımdı. ABD hükümeti, bütçeye 770 milyar dolara mal olan savaşın bedelini kitlelere ödetti. Bu savaş için 4 bin 500 asker öldü ve 32 bin tanesi de yaralandı. Savaş nedeniyle psikolojik sıkıntılar yaşayanların haddi hesabı bile yok.

Ancak savaşın asıl kurbanı Iraklı kitleler. En az 100 bin Iraklı öldü, bir milyon 300 binden fazla insan göç etmek zorunda kaldı. Ülke ekonomisi mahvoldu. Halkın önemli bir kısmı sefalet içinde yaşıyor: Su ve elektrik gibi temel hizmetler çok yetersiz ve ülkenin başta gelen zenginliği petrolün çıkartılması düşük seviyede. Ancak emperyalist ülkelerin akbabaları şimdiden, 180 milyar dolardan fazla tutacağı düşünülen ülkenin yeniden inşasına göz dikmiş durumda.

İstikrarlı devletten bahsedenlere gelince; yaygın bir kural haline gelen rüşvetin olduğu bir devlette bunları söylemek tamamen anlamsız. Ayrıca farklı gruplar ve tarikatlar, Sünni, Şii, Kürt gibi, devleti ele geçirmenin yollarını arıyorlar. Bunun için de silahlı çatışmalar yapıp suikastlar düzenliyorlar. Iraklı kitleler, istikrar yerine sürekli devam eden güvensizlik ile tanışmış oldu.

İşte ABD'nin yürüttüğü savaşın yol açtığı felaket ve Irak'ı sürüklediği durum. LO (23.12.2011)

Seçim komedisi ve iktidara atılan şamar

Medvedev'e bakılırsa, 4 Aralık genel seçimi "dürüst, adil ve demokratik" idi. Seçim sahtekarlıklarını açığa vurmak amacıyla gösteri yapan binlerce protestocunun görüşü değildi.

İktidar, "hileyle sandıkların şişirilmesi" hakkında, kuşkusuz ilk defa suçlanmıyor. Seçimi gözlemci olarak izleyen AGİT'in (Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı) raporuna göre, oy pusulalarının sayımında "çok sayıda usulsüzlük" söz konusu.

Bütün bunları ispatlamak için, iktidar partisi Birleşik Rusya'nın, oyların % 97'sini aldığı Çeçenistan'a kadar gitmeye hiç gerek yok. Orada olup bitenler, yerel diktatörlerin, mafyanın ve Kremlin'in desteklediği uzlaşmacı müslüman Kadirov'un gösterdiği özen sayesinde gerçekleşti.

Yetkililer birçok yerde, seçim sandıklarına, Birleşik Rusya için tomar tomar seçim pusulası bıraktılar. Yoksulların oylarını satın aldılar. Yönetimde ve taşra kentlerindeki büyük şirketlerde, insanlara, seçim pusulasında Birleşik Rusya'nın amblemini işaretlemeleri, daha sonra da bunu kanıtlamak için cep telefonuyla oy pusulasının resmini çekmeleri istenerek, baskı yapıldı. Askerlere gelince, oy kabinine bile girmeden, üstlerinin gözetiminde oy verdirildi.

İşte tüm bunlar, Rus politik sorumlularının ve onların Batılı destekleyicilerinin, 20 yıl önce SSCB'nin (Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği) yıkılması sırasında halka söz verdikleri meşhur "demokrasinin" tezahürüdür.

Protesto gösterilerine sadece bu uygulamaları açığa vuran militanların değil, yüzlerce tutuklama gerçekleştiren özel Rus polis güçlerinin baskı ve şiddetine rağmen, sıradan insanların da katıldı.

İktidar partisi 13 milyon oy kaybetmesi. Kuşkusuz, yapılan sahtekarlığın büyüklüğü, bu gerçeği silip yok etmeseydi, durum daha belirgin ortaya çıkacak, anlaşılabilecekti.

Birleşik Rusya, önceki Duma'da (milletvekili meclisi) 2007 yılı milletvekili seçiminde oyların % 64,3'ünü alarak ezici bir çoğunluğa sahip. Eski cumhurbaşkanı olan ve yeniden cumhurbaşkanı olmayı ümit eden Putin, partisinin, bu defa oyların % 49,3'ünü almasını hesaplıyor. Seçim modeli özel olarak belirlendiği için bu 15 puanlık düşmeyle bile, 450 koltuktan 238'ini alabiliyor. Ancak, daha önceki gibi, anayasayı Kremlin'in istekleri doğrultusunda şekillendirmek için gerekli olan, üçte iki çoğunluğuna sahip olamıyor.

Bu nedenle Birleşik Rusya'nın diğer milletvekillerinin oylarına ihtiyacı olacak. Duma'daki oyların satın alınması, alışılmış çok yaygın bir uygulama. Üstelik iktidarın seçim yarışmasına katılmasına özellikle de seçim koltuğu edinmesine izin verdiği diğer iki parti, Putin'e fazla itiraz etmiyorlar. İki parti, aşırı sağın, 56 koltukla, milliyetçi Jirinovski'nin partisi LDPR ve merkezi solun, Kremlin'in desteğiyle KPRF'nin (Rusya Federasyonu Komünist Partisi) alanında oy avlaması için kurulan 64 milletvekiliyle Adil Rusya Partisi söz konusu.

Adil Rusya Partisi, parlamentodaki milletvekili sayısını 57'den 92'ye çıkararak en kazançlı parti oldu. Bu partinin sadece adı komünisttir ve SSCB'nin yıkılışından beri hiç de parlak bir muhalefet edemediği gibi tam aksi bir durum söz konusu. Hepsi iş çevreleriyle bağıntılı olan büyükşehir belediye başkanları ve bölge valilikleriyle, iktidarı almadığı zamanlar, kendisini iktidara karşı çok çekingen bir muhalefetle sınırlamaktadır. Ancak, hükümet dışında kalan bu parti, bugünkü iktidarın, yıkıntılarının üzerinde yükseldiği sovyetlerle ilgili geçmişi çağrıştırdığı ölçüde, kitlelerin büyük çoğunluğu, öncelikle emekliler ve "yeni" Rusya'nın emekçileri arasında da bir çeşit sempati kazanıyor. Ek olarak, LDPR'in ve Adil Rusya'nın Kremlin'le olan iyi bilinen ilişkileri ve kendi isteklerini dile getiren bir partinin olmaması nedeniyle, çok sayıdaki seçmen, şu andaki iktidarı reddettiğini belirtmek için oy vermiş olabilir.

Seçmenlerin Birleşik Rusya'nın suratına indirdiği şamar; çoğunun işadamı olması ve birçokları tarafından da hırsız olarak görülmeleri nedeniyle, bu partiden gelen belediye başkanı, vali gibi yöneticilerin suratlarına, bu arada emekçileri küçümseyip hor görmelerine, aşağılamalarına, günyüzüne çıkan yolsuzluklara da birçok yerde indirilmiş iyi bir şamar gibi görünüyor.

Bugünün Rusyasındaki sosyal eşitsizlikler, iktidarın da onayıyla artıyor. Ve bu iktidar, 2008 yılından beri, kendi iddialarının aksine, ülkeyi ve halkı, dünya krizinin etkilerine karşı korumakta giderek daha fazla aciz olduğunu gösteriyor.
LO (9.12.2011)

Kazakistan

Rejim, işçilerini katlediyor

Kazakistan'ın Sovyet yetkilileri, 16 Aralık 1991'de Sovyetler Birliği'nden bağımsızlıklarını ilan etmişti. Tam yirmi yıl sonra, Kazak yöneticiler bugünü, grev yapan petrol işçilerinin üzerine Janaozen'de (Kazakistan'ın batısında bir kent) ateş açarak kanlı bir biçimde kutladılar.

Aylardan beri, Kazakistan'da petrol sektöründe çalışan işçiler grev yapıyor, gösteriler düzenliyor, (iktidara yakın) yerli ve yabancı şirketlerle mücadele ediyorlar. İşçiler makul bir ücret, çalışma şartlarının iyileştirilmesini ve satılmış sendikaların dışında, sendika hakkı talep ediyorlar. Janaozan'de olduğu gibi, bazen işçiler, ödenmesi zorunlu olan güvenlik ikramiyelerini alabilmek için bile mücadele etmek zorunda kalıyorlar.

Grevin olduğu aylar boyunca grevciler -ki çoğu zaman grev başlar başlamaz işten atılıyorlardı- polis, ordu güçleri ile ve hatta patronun adamları ile çatışmak zorunda kaldı. Patronun adamları bazı işçileri öldürdü, grevcilerin evlerini yaktı. Yargıya gelince, grevdeki birçok işçiyi, özellikle de bağımsız sendikaların militanlarını ve grev komitesindeki militanları hapse attı. Hapse giren militanlardan bazıları -ki bunların bir kısmı birçok defa hapse girmişti- tehdit altındaki hayatlarını korumak için bazen Rusya'ya kaçıyor. Kazak rejiminin siyasi polisi yabancı ülkeye sığınan mültecileri kaçtıkları ülkede dahi takip ediyor.

16 Aralık'ta Janaozen'e gönderilen polis ve askerler bin 500 grevcinin üstüne ateş açtı ve KBM petrol şirketinin 70 işçisi öldürüldü, yüzlercesi yaralandı. Hemen ertesi gün iktidar, 15 ölü ve 86 yaralı olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı ve şehirde 20 gün boyunca sıkıyönetim ilan etti: Tüm şehir abluka altına alındı, tüm telefon ve demiryolu hatları, yollar ve şehrin tüm hava ulaşımı durduruldu.

Başlangıçta, görünüşe göre grev gözcüleri kışkırtıldı. Belki de kışkırtma, merkezi yöneticiler tarafından yapıldı. Bunun ardından kitleler, özel güvenlik birimlerinin koruması altındaki kamu binalarına saldırdı. Bu, böyle katliamlara yabancı olmayan bir Kazak kodamanı olan Ablyazov'ın düzenlediği bir tezgah olabilir. Petrol alanında çıkarı bulunan Ablyazov diktatör Nazarbayev'in gözünden düşmesinden bu yana Batı'da yaşıyor ve Ablyazov, ülkeyi karıştırmak için son yaşananlara burnunu sokmuş olabilir. Partisi olan Alga ile birlikte, kendisini sorumlu "muhalefetin" şefi olarak tanıtıyor. Eğer ülke karışıklık içinde kalırsa ve Nazarbayev ülkeyi denetim altında tutamazsa, bu adam Batılılar için umut kaynağı olabilir. Genel seçime bir ay kala Nazarbayev ile rakibi arasındaki bütün oyunlar mubah görülüyor. Bunun sonucunda emekçiler yaşamlarını kaybetseler de bu, onların umurunda değil.

Tıpkı Rus göstericilerin karşısında yer alan Putin gibi, Kazak başkan da yaşananlarda Batılıların parmağının olduğunu söylüyor.

Batılı yöneticiler ise susarak Kazak yöneticilere suç ortaklığı yapıyorlar. Çünkü Kazak rejimi uluslararası şirketlerin ve Çin şirketlerinin ama aynı zamanda özellikle de doğalgaz sektöründe, madenlerde, inşaatta ve silah sektöründe, İngiliz, Amerikalı, Fransız, Alman şirketlerin iş ortağı. Ayrıca Kazakistan gerek coğrafi konumundan ötürü gerekse nispeten daha büyük ve ekonomik olarak daha gelişmiş bir ülke olmasından ötürü bölgede önemli bir güç konumunda ve emperyalist ülkeler birçok yönden gergin olan Orta Asya'da, Kazakistan ile iyi ilişkilerini sürdürmek istiyorlar.

Bu nedenle Avrupa Birliği ve ABD bu diktatörü ve aralarında kârlı ilişkileri yıpratmaktan çekiniyorlar. Tüm bunlar, birkaç istisna haricinde, Avrupa ve Amerika medyasının yedi aydan bu yana grevden neden hiç söz etmediğini yeterince açıklıyor. Ancak baskıların çok büyük boyutlara ulaşması ve dışarıya yansımaya başlamasından sonra Batılı basın bu kokuşmuş diktatör ve kendine demokratik diyen ülkelerin yöneticileri tarafından şımartılan işçi katili rejim hakkında ufak tefek haberler yayınlamak zorunda kaldı. LO (23.12.2011)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

8 Aralık 1991
SSCB kendi bürokrasisi tarafından katlediliyor

20 yıl önce, 8 Aralık 1991'de Rusya, Ukrayna ve Belarus yöneticileri SSCB'yi (Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliğini) dağıtmaya karar verdiler. Böylece SSCB'de Stalin'den bu yana varlığını sürdüren yöneticiler tabakasından ve onun başbakanı Gorbaçov'den kurtulmuş oldular. Çünkü Gorbaçov asalak, imtiyazlı bu yönetici tabakası adına iktidarını sürdürmekte olsa da bu tabaka üzerinde sıkı bir denetim uyguluyordu. 25 Aralık'ta Gorbaçov istifa etti ve SSCB de yok oldu.

Onlarca yıl boyunca, ABD'den sonra dünyanın en büyük gücü olarak varlığını devam ettiren SSCB artık geri dönüşü olmayacak bir şekilde dağılmış oldu.

SSCB 1970'li yıllarda, Brejnev döneminde, öyle bir uykuya dalmıştı ki 1985'te iktidara gelip bürokrasinin zirvesine çıkmış olan Gorbaçov kendini siyasi hizipler arasındaki bir girdabın ortasında buldu.

Gorbaçov'in prensipte tartışılmaz olan iktidarı, bürokrasinin yöneticileri arasındaki bazı çevreler tarafından tepkiyle karşılandı. Zirvedeki farklı hizipler kendilerini, diğer hiziplere dayatabilmek için önce daha geniş bürokrasi çevrelerinde sonra da küçük burjuva çevrelerinde ve hatta kamuoyu önünde destek bulmaya çalıştı. Özellikle de baskı altında tutulan ve hatta o döneme kadar okuma özgürlüğü olmadığından yakınan aydınlara dahi özgürlük getireceklerinin sözünü verdiler. Birçok küçük burjuvanın "Batı'da olduğu gibi" zenginleşme hayali kurduğu bir ortamda bürokrasi de özgürce girişimlerde bulunabileceği ve "demokrasiye" kavuşulacağı sözünü verdi.

Bu sözü edilen kişiler, gittikçe daha yaygın bir şekilde özgür girişim, pazar ekonomisi vaatlerine demokrasiyi de eklediler. Ancak bir yandan "demokratların" şefleri, başta partinin eski şefi Yeltsin olmak üzere, demokrasi nutukları atarken diğer yandan milyonlarca bürokrat kamu mallarını zimmetlerine geçirmeye başladı. Böylece Sovyet devleti mülklerine karşı yapılan büyük resmi talan olan özelleştirme kararlarından önce ekonomi ve merkezi yönetim felç oldu. Bürokrasinin şefleri tarafından paramparça olan SSCB, siyasi ve toplumsal bir kaosa sürüklendi.

Burjuvazinin üç çeyrek yüzyıldan beri yok olmasını beklediği ve Stalin döneminden beri tutucu ve karşı devrimci bir siyaset izleyen SSCB'nin ölümü, bütün tutucu çevreler tarafından sevinçle karşılandı. Çünkü onlar SSCB'nin bir devrimden kaynaklandığı unutmadıkları gibi SSCB'yi de hiçbir zaman affetmediler. Öyle ki bazıları bu olayı "tarihin sonu" olarak ilanına kadar vardırdılar. Onlara göre 1917 Ekim Devrimi, kapitalizmi yok etme iddiaları ile açılan bir yol olduğu için ve başarısızlıkla sonuçlandığı için SSCB'nin sonu, artık kapitalizmin sonsuza kadar süreceğini kanıtlamış oldu. Kapitalizmi savunan çevrelere göre eski SSCB halkları kapitalizme geri dönmekle refaha, ilerlemeye ve demokrasiye kavuşacaklardı.

Aslında yaşananlar, eski SSCB'nin pazar ekonomisine açılmasının ekonomiyi çöküşe götürdüğünü gösterdi. İş çevreleri haline dönüşen bürokratlar, bütün zenginlikleri talan ederek ışık hızıyla servet edindiler. Kitleler ise bunun bedelini feci bir yoksulluğa sürüklenerek ödedi. Fiyatlar hızlı bir şekilde tırmanarak emekçilerin ve emeklilerin satın alma gücünü yerle bir etti. Emekçi kitleler, kitlesel işsizlikle tanıştı. SSCB döneminde parasız verilen kamu hizmetleri bir bir kaldırıldı. İnsanların yaşam ortalaması yoksulluk nedeniyle düşüşe geçti. Ümitsizlik nedeniyle ayyaşlık ile uyuşturucu kullanımında patlama oldu ve ücretsiz sağlık sistemi çöktü.

Geçmiş dönemde büyük güçler arasında yer almış olan Rusya artık, "gelişmekte olan güçler" sınıfında yer alacaktı. Ülke ekonomisi artık tümüyle hammadde kaynaklarına bağımlı hale geldi. Bu kaynaklar ise her şeyden önce Batılı büyük şirketleri ve onlara iş ayarlayan bürokrasiyi zengin etti. Bürokratlar bu hammaddeleri denetimleri altında bulundurmuş olsalar da kapitalist pazarın krizde olduğu bir dönemde, dünya piyasasındaki fiyatları kesinlikle kontrol edemiyorlar.

Sözü verilen demokrasiye gelince, Rusya'da yine tek parti iktidarı her şeye hakim ve basın tamamen devlet sansürü altında. İktidarı rahatsız eden gazeteciler

katlediliyor. Seçimlere gelince, bir sürü yolsuzluklara ek olarak seçime sadece Kremlin'in onay verdiği partiler katılabiliyor.

Siyasi polis her şeyi denetim altında tutup, Putin olayında olduğu gibi, kendi adamlarını kilit mevkilere ve iş dünyasının önemli yerlerine yerleştiriyor. İktidar artık kitaplar yasaklamıyorsa da iktidara yakın siyasi gruplara ve işverenlerin hizmetinde olan resmi sendikalara karşı çıkıp bağımsız sendikalar oluşturmak isteyen emekçilere karşı feci baskıları devam ettiriyor.

Tüm bunlara ek olarak da daha önceden SSCB sınırları içerisinde yer alan Kafkaslar ve Orta Asya'daki ülkeler, diktatörlük rejimleri altında. Bu baskıcı rejimler kimi zaman dini köktenciliği kimi zaman da yabancı düşmanlığını körükleyerek katliamlar yapıyorlar. Genellikle de diktatörlüklerin başında eski bürokrasinin ileri gelenleri veya Rusya'nın yeni maşaları hüküm sürmekte. Bu iktidarlar mafya gibi örgütlenip ülkelerin zenginliklerini talan ediyorlar, yolsuzluk, uyuşturucu, silah ve hatta insan kaçakçılığı yoluyla servetlerine servet katıyorlar. İşte bütün bu uygulamalar ne zengin kapitalist ülkeleri ne de Fransız Bouygues, Total gibi büyük şirketlerlerle çok karlı ilişkileri olan baskıcı rejimleri rahatsız ediyor.

SSCB'nin dağılmasından sonra geçen 20 yılın bilançosu kitleler için çok feci. Gerek Batı'da gerekse Rusya, Orta Asya gibi eski SSCB sınırları içerisinde kapitalizmin geri getirilmesinin halklar için bir iyileştirme olacağını savunanlar bundan utanç duymalılar.

Stalin zamanında ve sonrasında SSCB, kesin bir şekilde, karşı devrimci saflara geçmişti. Stalin ve sonrasındaki SSCB ne dünya emekçilerine bir örnek olabilirdi ne de emekçilerin kapitalizme karşı olan mücadelelerinde yardımcı bir güç olabilirdi. Ancak yine de SSCB'nin varlığı, kapitalist, kâr amaçlı, pazar anarşisine yönelik ekonomiden farklı bir ekonomik örgütlenmenin mümkün olduğunun canlı bir deliliydi. SSCB, bürokrasiye rağmen, kıta büyüklüğüne sahip kocaman bir ülkede, sosyalist devrim sayesinde yani üretim araçlarının toplumsallaştırılması ve bunun sonucunda planlı ekonomiye geçişin ne gibi bir ilerlemeye ne gibi muazzam bir ekonomik kalkınmaya olanak tanıdığını fiilen ispatlamış oldu.

1917 Ekim devrimi dünyayı sarsmıştı. Ancak yine de kapitalist dünya yıkılmadı ve SSCB dağılıp yok oldu. Buna rağmen kapitalist düzene karşı çıkıp onun tahribatlarından, mantık dışı işleyişinden kurtulmak için yeteri kadar sebep var. Komünizm için mücadele etmek şimdi, her zaman olduğundan daha da fazla gündemde. Kapitalizm insanlığı gittikçe daha fazla felaketlere sürüklediği bu ortamda toplumun dünya ölçeğinde yeniden örgütlenip üretim araçlarının toplumsallaştırılması acil bir gerekliliktir.

1917-1997 SSCB'si

Rusçada "meclis" anlamına gelen Sovyetler iktidarı, yani işçi, asker ve köylü vekillerinin temsil ettiği iktidar, 1917 Ekim devriminin sonucuydu. Sovyet iktidarı 1922 yılı sonunda oluşturulan yeni işçi devleti çatısı altında gönüllü bir şekilde kaderlerini birleştirmeye karar veren halklar, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliğini oluşturmaya karar vermişlerdi.

Ancak diğer yandan işçi sınıfının Avrupa'da patlak veren isyanları başarısızlıkla sonuçlandıklarından dolayı SSCB tek başına kaldı. Yıllarca süren savaş ve iç savaşın etkileriyle bitkin hale düşen emekçilerin artık iktidarı ellerinde tutabilecek güçleri kalmadığı için bürokratlar iktidara el koydular.

Lenin 1924'te ölmüştü ve Troçki ile birçok Bolşevik, bürokratik yozlaşmanın başını çeken Stalin ve hizbine karşı mücadele etti. Ancak işçi sınıfı hareketinin büyük bir gerileme yaşadığı bu ortamda bürokrasi galip geldi ve Stalinistler Ekim devrimini savunanları önce tasfiye ettiler sonra da katlettiler.

Stalin'in ortaya attığı "tek ülkede sosyalizm" fikri, bürokratların ayrıcalıklarını korumayı amaçlıyordu. Ancak Stalin'in rejimi kısa bir sürede hem kitlelere hem de bürokrasiye karşı diktatörlüğe dönüştü.

Bürokratlar, onlara da karşı olsa da, genel çıkarlarını koruyabilmek için oluşan bu terör rejimini kabul etmek zorunda kaldılar. 1985'te iktidara gelen Gorbaçov, SSCB'yi bu durgunluktan kurtarmaya çalıştı.

Sovyet devleti hem iç savaşın yıkımlarına hem de Hitler ordularının işgaline rağmen ayakta durabildi. Ancak SSCB, kendi yönetici çapulcularının saldırılarına karşı koyamadı. Çünkü onlar SSCB'yi daha kolay talan edebilmek için onu paramparça edip dağıttılar.
LO (23.12.2011)

Katliam değil siyasi çıkarlar gündemde

22 Aralık'ta Fransa Meclisi'nin Ermeni soykırımı iddialarının reddinin suç sayılmasını öngören yasa teklifininin kabul edilmesiyle, iktidar partisinden muhalefet partilerine (BDP kısmen de olsa diğerlerinden farklı bir tavır takındı) kadar hemen hemen tüm yöneticiler lafla da olsa dünyanın en büyük emperyalist devletlerinden birine kafa tuttular. Öyle ki birbirlerinin yüzüne bile bakmayan Erdoğan ve Kılıçdaroğlu bir anda tüm husumetleri unuttu!

Başbakan, tasarının geçmesinden sonra, Fransa'ya sözde uygulanacak yaptırımları sıraladı. Türkiye'nin Paris büyükelçisi Türkiye'ye çağrıldı, askeri ve siyasi ilişkilerin askıya alınacağını duyurdu. Ancak her ne hikmetse ekonomik yaptırım olmayacağını söylediler. Yani başbakan esip gürlediği ile kaldı!

Elbette bu durum, adına soykırım, katliam ya da tehcir, her ne denirse densin, dönemin Osmanlı devleti yöneticilerinin Ermeni kitlelere reva gördükleri sürgün ve öldürüldükleri gerçeğini değiştirmiyor.

Aslında kanun teklifinin Fransız meclisine geldiği hafta Türk medyasında yazılanlar, hemen her yıl aynı tarihlerde tekrar tekrar yazılıyor ancak bir hafta içinde eski gündeme dönülüyordu.

Bu sene de aynı şeylerin olması muhtemel. Çünkü böyle çözümsüz tutumlarla kitlelerin sorunlarını hasır altı etmeye çalışan siyasetçiler hep var.

Ekonomiden sorumlu bakanlar da daha şimdiden 2012'nin zor geçeceğini, yeni zamlara hazırlıklı olmamızı söylüyor. İşte böyle bir ortamda başbakanın ekonomi ile ilgili konuşmak istememesi kendi açısından gayet normal.

Fransa'daki durum da çok farklı değil. Avrupa devletleri büyük bir borç yükünün altında eziliyor ve bankalara saçtıkları paraların devlet bütçelerinde yarattığı açığı kapatabilmek için her gün bir başka kemer sıkma siyasetini uyguluyorlar. Bunu ört bas edebilmek için de suni gündemlere ihtiyaçları var.

Sarkozy Fransız kitlelerinin gözünde yıprandı ve Nisan 2012'de tekrar seçilebilmek için ucuz siyaset yapıyor. Bunun için de tüm medyanın "Türk karşıtı", "Ermeni yanlısı" gibi gösterdiği yasa, Sarkozy için bulunmaz bir nimet. Çünkü milliyetçilik tüm burjuva siyasetçiler için evrensel bir ilaç.

Büyük sermayenin kâr düzeninin yol açtığı yoksulluk, sefalet, işsizlik nedeniyle ortaya çıkan hoşnutsuzluk, burjuva siyasetçiler ve kapitalizm için en büyük bir sorun. Bunun en iyi ilacı ise milliyetçilik.

Çünkü milliyetçilik duygusunun yükseltilmesi ile kitleler öfkelerini, düzene ya da burjuva siyasetçilerine değil omuz omuza çalıştığı, aynı sömürüye maruz kaldığı, kendi sınıfından bir başka emekçiye yönlendiriyor.

Geçmişte olduğu gibi bugün de Fransa'da on binlerce Türk, Ermeni ve Fransız emekçisi aynı fabrikada aynı koşullarda çalışıyor. Biz emekçilerin düşmanları, farklı milli kökenden gelen emekçiler değil tam tersine bizleri birbirimize düşürmeye çabalayan burjuva siyasetçiler ve onların hizmet ettiği bu düzen.

Sınıf Mucadelesi Yayınları – BM ICLC – London WCIN 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p – 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.